

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968912352/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

JOSEPHUS.

Det er til min Sjæls Frelse, han gjør det — jeg véd det. — Men forlang ikke, at jeg bestandig skal tænke paa Døden! Dette Arbejde, hvormed jeg hjælper Dig her, er saa sørgeligt. —

ROCCHUS.

Ikke for mig; det er mit sidste Leje, jeg reder her. Trøst Dig, det vil snart være færdigt!

(Lyden af en Klokke høres inde fra Bygningen.)

JOSEPHUS

(idet han griber den Andens Haand).

Klokken kalder os til Bøn! Kom, lad mig øre Dig.

ROCCHUS.

Bed for mig, Josephus! Bed for mig!

(De gaa ind i Klosteret.)

(Fulvia kommer fra den modsatte Side. Hendes Gang og hele Udseende røber Træthed og Forvirring. Over den hvide Dragt, hun bar i denne Akts første Scene, bærer hun en Overklædning, der endnu mere bidrager til at skjule, at hun er en Kvinde. Hun vakler hen til Stenbænken og sætter sig derpaa.)

FULVIA.

Hvor jeg er træt! — Det svimler i mit Hoved — hvad er der sket? Er det en Feberdrøm? Nej! jeg er vaagen. — Ja, her sidder jeg med knækket Stolthed, fremmed for mig selv, en stakkels Skabning, som for første Gang har stirret ind med Gru i Dødens Øjne, de rædselsfulde tomme! Vé mig, Taabe! Jeg vilde hæve mig til Guderne —